

Spørgsmål 28:

Kan der efter ministerens opfattelse være anledning til at frygte, at ydelserne bliver transbestemte i modsætning til nu, og hvorledes ville noget sådant kunne imødegås?

Svar:

Som nævnt i bemærkningerne tilsigter lovforslagets § 13 at erstatte en bestemmelse i sygekassernes hovedvedtægt.

Ifølge hovedvedtægten er det sygekassernes bestyrelse, der alene træffer afgørelsen om supplerende hjælp. Denne bestyrelse består dels af folkevalgte medlemmer, dels af repræsentanter udpeget af kommunalbestyrelsen.

I lovforslaget er afgørelsen om supplerende hjælp henlagt til det sociale udvalg, der består af medlemmer udpeget af og blandt den folkevalgte kommunalbestyrelses medlemmer.

Der skulle ikke være grund til at formode, at det kommunale sociale udvalg skulle stille sig mindre forstående over for et fremsat ønske om supplerende hjælp end en sygekassebestyrelse.

Spørgsmål 29:

Hvor stor procentuel andel kan staten forvente at skulle bære af udgifterne efter § 14, jfr. § 21, stk. 5?

Svar:

I betænkning nr. 568 (1970) side 24-25 er det anslået, at sygesikringsudgiften pr. søfarende under de i 1968 gældende forhold ville andrage ca. 620 kr. årlig. Til delvis dækning af denne udgift er der regnet med et rederbidrag på 100 kr. årlig pr. søfarende. Der er således regnet med, at rederbidraget skulle dække godt 16 pct. af udgifterne, medens restbeløbet skulle dækkes ad anden vej.

Som anført i de almindelige bemærkninger til lovforslaget er det forudsat, at der over de offentlige budgetter skaffes dækning for udgiften til den offentlige sygesikring. Herigennem vil de søfarende på samme måde som andre personer komme til at bidrage til finansieringen af sygesikringen.

Spørgsmål 30:

Ad § 16 spørges, hvorledes ministeren vil stille sig til at henlægge administrationen af begravelseshjælpen til primærkommunerne.

Svar:

Som nævnt ved forelæggelsen af lovforslaget kunne der være anledning til at overveje, om administrationen af begravelseshjælp bør varetages af primærkommunerne.

Til støtte for en eventuel henlæggelse af denne opgave til primærkommunerne kan anføres, at der ved begæring om udbetaling af begravelseshjælp kan være behov for personlig kontakt mellem ansøgeren og vedkommende administrative myndighed. I denne forbindelse kan henvises til, at et dødsfald kan give anledning til ydelse af enkepension, forhøjet børnetilskud, overgangshjælp eller uddannelsesforanstaltninger og til rådgivning og vejledning fra primærkommunens sociale udvalg. Yderligere kan anføres, at der er tale om udbetaling af en lovbestemt ydelse, som ikke har særlig sammenhæng med de ydelser, som efter lovforslaget i øvrigt foreslås henlagt til amtskommunen.

En eventuel henlæggelse af begravelseshjælpens administration til primærkommunerne giver imidlertid anledning til samtidig at overveje en ændring i de foreslåede regler om finansiering af denne ydelse. Ifølge lovforslaget finansieres begravelseshjælpen på samme måde som de fleste af den offentlige sygesikrings øvrige ydelser, nemlig af amtskommunerne (og Københavns og Frederiksberg kommuner) med 35 pct. statsrefusion.

Spørgsmål 31:

Hvorledes stiller ministeren sig til at lade befordringsgodtgørelsesreglerne omfatte fysioterapeutbehandling, og hvor store ville merudgifterne herved blive?

Svar:

Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt befordringsgodtgørelsesreglerne bør omfatte fysioterapeutbehandling, henvises til svaret på udvalgets spørgsmål 40.

Med hensyn til merudgifterne foreligger der ikke nærmere beregning over størrelsen af disse ved en eventuel udvidelse af reglerne om befordringsgodtgørelse til at omfatte befordring til privat praktiserende fysioterapeut og befordring af fysioterapeuter ved behandling i patientens hjem.

Det kan dog oplyses, at antallet af privat praktiserende autoriserede fysioterapeuter ved udgangen af 1970 var ca. 230. Befor-